

кухията. Ако не била Мария, Дзумъ-Дзумъ щѣла да загине вѣнъ.

Дълго врѣме минало докато Дзумъ-Дзумъ се съвземе. Тя полека-лека си припомняла всичко. Колко пусто било сега вѣнъ на двора! Наистина, тамъ нѣмало вече ония умразни ластовички, които на всѣка крачка прѣслѣдвали мухитѣ, но пъкъ и нѣмало мухи, комари и бубулечки, нито едно отъ ония весели насѣкоми, що неспирно брѣмчаха изъ въздуха. По небето нѣмало ни едно кѣтче синьо небе, слънцето не се виждало, по дърветата нѣмало зелени листа. Наврѣдъ голи дървета, сиви облаци и студенъ пронизващъ тѣлото вѣтръ. Какво блаженство, че Дзумъ-Дзумъ е въ топлата кухня, гдѣто замазанитѣ прозорци не пушатъ студъ, а при печката е тѣй топло, като въ горѣщъ лѣтень день! Само не трѣбва близко да хвърчи къмъ огъня: Дзумъ-Дзумъ е винаги внимателна къмъ него.

Тя избѣгвала много сериозни опасности. Тя се радвала и отъ доволство потривала прѣднитѣ си лапи.

Но Дзумъ-Дзумъ била добра муха. Тя не мислила само за себе си, а за сестритѣ и роднинитѣ си, за братовчедкиѣ и лелитѣ си, съ които е прѣкарала толкова весели часове прѣзъ лѣтото. Какво ли е станало съ тѣхъ? Тѣ трѣбва да сѣ измрѣли. Ако бѣха живи, една поне отъ тѣхъ би дошла при нея. Това я много огорчавало и, макаръ да ѣ било добрѣ, тя често спирала въ нѣкое кѣтче и тихо тѣжала за тѣхъ. Може и да е плачела, но азъ неможехъ да забѣлѣжа това, защото сълзитѣ на мухитѣ сѣ тѣй дребни, че не се забѣлѣзватъ съ просто око.

Дзумъ-Дзумъ яла и пила до насита, та немогла свободно да лети, а полека и лѣниво се движила изъ стаята. Тя мѣчно хвърчала. Чудила се, че такава лека и пѣргава прѣзъ лѣтото, сега едва се движи отъ тежестъ. На всичко се привиква, даже и къмъ самотията, макаръ и малко трудно.

Зимата продължила дълго и въпрѣки кѣситѣ дни, Дзумъ-Дзумъ имала достатѣчно врѣме да обмисли всичко: особно да помисли ще се яватъ ли пакъ нѣкога